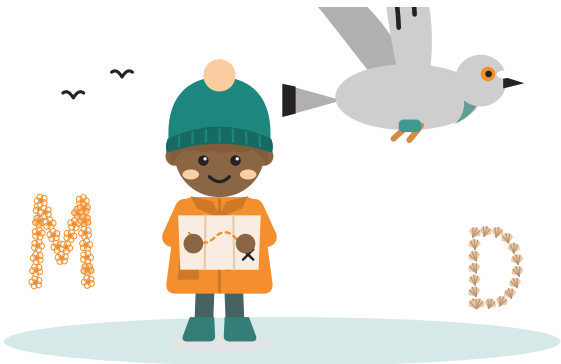
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Mohammed

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter



Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op het hek	4
M	M van Moestuin	8
O	O van Oever	14
H	H van Heide	20
A	A van Achtertuin	26
M	M van Molen	31
M	M van Moeras	36
E	E van Eb	41
D	D van Duinen	46
	Alle letters thuis	51
	Alle dieren van jouw reis	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

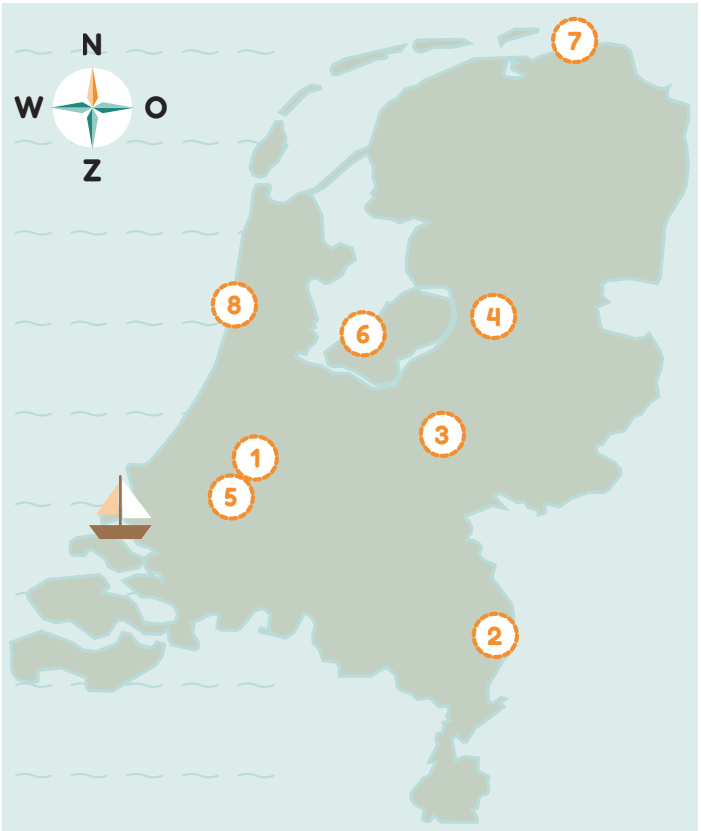
Een duif op het hek



Het was een zonnige ochtend. Mohammed schommelde in de tuin, zo hoog als hij kon. Fladder-fladder: er landde iets op het hek. Het was een duif, grijs met een groene glans in zijn nek en felle oranje ogen.

Om zijn poot zat een kokertje, niet groter dan een vingerhoedje. Mohammed remde af met zijn voeten. ‘Roekoe!’ riep de duif. ‘Woont hier Mohammed?’ Mohammed viel bijna van de schommel. Een pratende duif! ‘Dat ben ik,’ zei Mohammed. ‘Mooi zo,’ zei de duif. ‘Mijn naam is Pluim, postduif van de Kaartenmaker. En ik heb een brief voor jou.’

De Namenkaart van MOHAMMED



Elk rondje is een verstopplek. Welke letter zou bij rondje 1 liggen?

M van Moestuin



Ze stonden in een moestuin, tussen rijen sla, wortels en kool. Er was een gieter, een schoffel en een klein hekje. ‘Hier groeit je eten,’ zei Pluim. ‘Een moestuin is een groentetuin.’ ‘Moestuin klinkt leuker,’ zei Mohammed.

Een tuinman schoffelde tussen de rijen. Hij knikte en zei: ‘Kijk maar rond. Zolang je op de paadjes blijft.’

Op een blad van een tuinboon zaten kleine groene beestjes. Heel veel. Ze zaten dicht op elkaar. ‘Bladluizen,’ zei Pluim. ‘Die zuigen sap uit de plant.’ ‘Arme boon,’ zei Mohammed. Toen kwam er hulp.

Een rood kevertje met zwarte stippen kroop het blad op. Het liep recht op de luizen af en at er een op. Hap! En nog een. Hap! ‘Een lieveheersbeestje!’ juichte Mohammed. ‘Het eet de luizen!’ ‘Een lieveheersbeestje eet heel veel bladluizen,’ zei Pluim. ‘Daarom is iedere moestuinier er blij mee.’

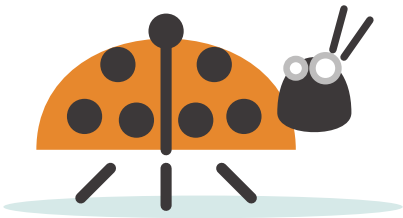
Mohammed telde de stippen. ‘Drie op de ene kant, drie op de andere kant, en eentje in het midden. Zeven!’ ‘Het zevenstippelig lieveheersbeestje,’ zei Pluim. ‘Zo heet het echt.’ ‘Mag het op mijn vinger?’ vroeg Mohammed. ‘Als het zelf komt,’ zei Pluim.

Mohammed hield zijn vinger stil naast het blad. Het beestje kroop erop, liep naar het puntje en vloog weg. Zoem. ‘Het gaat naar de volgende boon,’ zei Mohammed.



Echt waar!

Het lieveheersbeestje



Een lieveheersbeestje eet bladluizen, wel heel veel per dag. Zo helpt het de planten in de moestuin.

Zo groot	5 tot 8 millimeter
Eet graag	bladluizen
Let op	rood met zeven zwarte stippen

Tel mee!

Hoeveel stippen heeft het zevenstippelig lieveheersbeestje? Tel ze op het plaatje.

Het goede antwoord vind je op p. 59.

M van Molen



Mohammed rekte zich even uit. Toen ging de vinger weer naar de kaart. ‘Hup,’ zei Pluim. ‘De M wacht.’ Woesj! Midden in de polder stond een molen. De grote wieken draaiden langzaam in de wind: woesj... woesj... woesj. ‘Een poldermolen,’ zei Pluim. ‘Vroeger pompten molens zoals deze het water uit de polder. Anders werd het hier een meer.’

De zon ging onder. De lucht werd oranje. Toen kwam er, zonder geluid, een witte vogel aan vliegen. Hij zweefde laag over het gras, als een spookje. ‘Een spook!’ piepte Pluim. ‘Een kerkuil,’ fluisterde Mohammed. ‘Geen spook, Pluim.’ ‘Natuurlijk niet,’ zei Pluim snel. ‘Dat wist ik heus wel.’

De kerkuil had een wit gezicht in de vorm van een hart. Hij vloog een rondje en luisterde. Toen dook hij in het gras en kwam weer omhoog. ‘Hij heeft iets gehoord,’ zei Pluim. ‘Een muisje, denk ik. Hij kan zó goed horen dat hij een muisje in het donker kan vinden.’ ‘Waar woont hij?’ vroeg Mohammed.

De kerkuil vloog naar de molen en verdween in een kleine opening hoog in de schuur ernaast. ‘Daar,’ zei Pluim. ‘Uilen wonen graag in schuren en torens. Soms hangt er een speciale uilenkast voor ze.’ ‘Welterusten, uil,’ fluisterde Mohammed. ‘Hij gaat net beginnen,’ zei Pluim. ‘Uilen zijn ’s nachts wakker.’

